

[Gert Petersen.]

pege på, nemlig spørgsmålet om lægernes stilling. Jeg synes, fru Lis Møller havde så helt ret, da hun sagde, at man under alle omstændigheder må anskue lægerne — med al respekt for det arbejde, de yder — ud fra den betragtning, at her er tale om en stand, der har monopol, og derfor må også det offentlige ind i billedet. Efter min opfattelse må det offentlige, altså selve samfundet, ind i billedet i langt større omfang; end det hidtil har været tilfældet. Men igen her ser vi en udvikling i debatten, i den offentlige meningsdannelse, også blandt lægerne selv, blandt de yngre læger især: at den gamle opfattelse af lægerne som en temmelig lukket stand nu falder sammen, forsvinder. Jeg synes, det er udmærket, at man i et udvalg kan få gennemgået hele denne problematik og de øvrige ting, som fremhæves i forslaget.

Skal jeg sige noget kritisk om forslaget, har det da snarere slået mig i modsætning til tidligere ordførere og ikke mindst indenrigsministeren, at der måske er noget ligesom lidt passivt over det, lovlig meget med at undersøge og undersøge; jeg savner en skarp optrækning af målsætninger for undersøgelserne, men jeg skal erkende, at der i hvert enkelt punkt er anført, hvad man håber undersøgelsen ville føre til, hvad den kan muliggøre. Jeg så altså hellere, at man opstillede målsætningerne og derefter undersøgte: hvordan realiserer vi disse målsætninger? Jeg er ikke sikker på, der er nogen reel modsætning mellem det, forslagsstillerne skriver, og det, jeg siger her; det er måske mere et spørgsmål om udtryksmåde.

Indenrigsministeren havde vel ret i, at en hel del af de undersøgelser, der efterlyses her, for så vidt er sat i værk, de kører for øjeblikket. Men det er for mig at se et argument for forslaget om at nedsætte et udvalg og ikke et argument imod, for det betyder, at udvalget ikke vil blive så eventyrlig overbelastet med arbejde, som andre ordførere og måske også indenrigsministeren kunne mene; det betyder, at den mundfuld ikke bliver så gevaldig. Der er undersøgelser i gang; et sådant udvalg kunne jeg forestille mig kunne forsøge at sammenfatte resultaterne af de igangværende undersøgelser og checke, at der virkelig sker noget på disse områder; og hvor der er huller, hvor der

ikke er igangværende undersøgelser — og det gælder dog en del af de punkter, der er anført her — må udvalget selv tage initiativet til at få dem i gang igennem de kompetente myndigheder.

Jeg synes, at på denne baggrund: for at folkettinget kan komme stærkere ind i billedet, og for at man kan danne sig en samlet helhedsvurdering af, hvad der sker, hvad der er nødvendigt på hele dette område, må man hilse forslaget velkommen.

(Kort bemærkning).

Valbak: Det kan naturligvis være min egen skyld, men hr. Gert Petersen må have misforstået mig. Jeg sagde, jeg var glad for at have fået ministerens model for, hvordan man kunne gribe arbejdet an, at der var argumenter for det, og samtidig sagde jeg, at der også var argumenter for at gå frem på den anden måde, og sagde til sidst, at jeg synes, vi i sommerens løb skal prøve at finde ud af, hvilken model der er den bedste.

Kjær Rasmussen: VS kan da kun hilse det velkommen, at socialdemokratiet nu også har fået øjnene op for, at sociale og psykologiske faktorer kan være årsag til sygdomme af forskellig art. Vi glæder os, fordi det jo ikke er så forfærdelig længe siden, folkettinget afviste et VS-forslag, som netop grundede sig på en viden om, at uheldige sociale forhold kan være sygdomsfremkaldende. Jeg tænker naturligvis på vores forslag om forbud med tredsiftsarbejde, et forslag, som helt ud tog udgangspunkt i en socialmedicinsk undersøgelse.

Socialdemokratiets ordfører dengang havde overhovedet ingen forståelse for de her omtalte sammenhænge mellem sociale faktorer på den ene side og sygdomme på den anden. På linje med VKR- og SF-ordførerne mente hr. Erling Dinesen, at tredsiftsarbejdet var et problem, som arbejdsmarkedets parter måtte løse. Nu ser det altså ud til, at socialdemokraterne er ved at ændre signaler, og det skal de naturligvis ikke dadles for. For det, der var rigtigt i vinter, er naturligvis også rigtigt i sommer, al den stund der ikke i den mellemliggende tid er gjort noget ved problemet.

Det er rigtigt, som hr. Kjeld Olesen konstaterer, at lægerne op til vore dage